

פיתחו לנו את בתיכם

רוני מילוא וגאולה כהן – בסיועם של כמה מאנשי המערך בוועדת הבחירות המרכזית – החליטו לפסול את הרשימה המתקדמת לשלום.

אל תכנעו להם!

הם מנסים לסתום את פיותיהם של שוחרי השלום והשוויון. הם מפחדים מן השותפות היהודית-ערבית שלנו. הם רוצים להבטיח מראש כנסת פחדנית וצייתנית.

המפלגות הגדולות – וגם כמה קטנות – משופעות בכסף רב. הן "עובדות" עלינו בעזרת מודעות גדולות, מטומטמות ומעליבות. לנו אין אפשרות להתמודד איתן מעל גבי העיתונים.

פיתחו לפנינו את בתיכם • ארגנו חוגי-בית • התקשרו עם מטה הבחירות שלנו בתל-אביב, כדי לתאם את המועד ולקבוע את המרצים שיבואו תמיד בצמדים: אחד יהודי ואחד ערבי.

הרשימה המתקדמת לשלום

טלפונים: 03*662457, 03*659474
תיבת דואר: 31109, תל-אביב

היפנוזה

דרך טבעית להשתחרר מבעיות

- ★ הרזיה
- ★ בטחון עצמי
- ★ שינוי התדמית העצמית
- ★ מין
- ★ ריכוז וזיכרון

03*737634

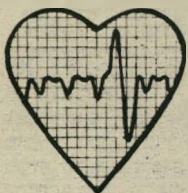
שולה

ציפורניים מלאכותיות
בשיטה אמריקאית
חזקות באחריות
וכן השתלת ריסים
ת"א, המלך גורג 89

טלפונים:
284919
295318

השתלת ציפורניים

הלב שלך שווה בדיקה!

בן 35+
הלחם בחשש המנוקד,
בוא עוד היום לאיבחון מוקדם
השקט הנפשי שלך
שווה את זה.

מכון
לבריאות הלב

הבדיקה כוללת:
בדיקת קרדיולוג, א.ק.ג.
א.ק.ג. במאמץ (ארגומטריה),
בדיקות מעבדה.
בית הרופאים, רייס 18 פינת פרישמן תל-אביב
טלפונים: 03-244294, 03-221227

העולם הזה, שבו עונן החרשות הישראלי המוערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03*232262/3/4. תל-דואר 136. העורך הראשי: אורי אבנרי • עורך-מועצה: דוב איתן • עורך תכנית: יוסי שנון • עורכי כיתוב: ענת ישראל וגיורא נוימן • צלמי מערכת: ציון צפריר ענת סרגוסטי וציוסי מנשה • עורכת דפוס: אהובה קורן • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זברוני • המו"ל: העולם הזה בע"מ • הדפסה: הדפוס החדש בע"מ תל-אביב • הפצה: גר" בע"מ

יכולים לשלוח לכנסת לפחות 10 צירים. גיבוש כוח ערבי לאומי, שידחוק הצידה גם את מק"י וגם את הקוֹז'ולניגים של המפלגות היהודיות, עשוי לערער את מאזן הכוחות הישן לא רק ברחוב הערבי, אלא במדינה כולה. כוח כזה גם יכול לגרום — תוך ניצול עמדתו הפרלמנטרית — לחיסול הממשל הצבאי, בו תלויים האינטרסים של גורמים כלכליים אדירים בישראל.

אילו היו הלאומיים שונאי-ישראל מושבעים, לא היה הממשל הצבאי חושש מפניהם. קל ללחוץ נגד מרגלים וחבלנים, אשר כל הציבור העברי מאוחד נגדם. אולם הפעם קרה משהו שהוריד את מנוחתו של הממשל, הפעיל את פעמון האזהרה: תחת הנהגתם של אנשים מפוכחים החל מתגבש מחנה שאינו רק ערבי-לאומי מרץ, אלא גם מתקדם בתפיסתו את בעיות המרחב הישראלי.

כוח זה עלול לעורר הדים עמוקים גם בציבור העברי. רוקא מפני זה פחד הממשל. עובדה זו, ששפכה אור על מדיניות הממשל הצבאי, נתבררה כאשר גילתה השבוע העיתונות העברית, כי כמעט כל העצירים השתתפו, המישה ימים לפני מעצרו, בפגישה פנימית בכיתו של אחד מהם בעכו. שם נתקבל מצע רעיוני, העשוי לפתוח דף חדש בעמדת המיעוט הערבי בישראל.

לישון על הארץ

עד כאן הקטעים מהכתבה של או. היהודי היחיד שהשתתף בפגישה היא בעכו הייתי אני. צירפתי את ערותי לרוח של צוות הסיקור שלנו. הנה הדיווח שלי, כפי שהתפרסם לפני 25 שנים:

הגענו לעכו מאוחר בערב. חיפשנו את דרכנו בסמטאות הצרות והעקלקלות של העיר העתיקה, שראתה את מפלת אחרוני הצלבנים ועמדה מול תותחי נפוליון הגדול.

כנניסה שמנו לב לצעיר שעמד ממום, ושהתעניין מאד כמעשינו. "עוקבים אחרינו", אמר אחד הערבים שבא עמי. משכנו בכתיפנו — הדבר היה מובן כמעט מאליה, ולנו לא היה מה להסתיר.

אחרי ארוחה ערבית מסורתית החלו הנוכחים — שכולם, מלבדי, נעצרו השבוע — לגשת למלאכה: לנסח מצע של חוג רעיוני ערבי-לאומי בישראל. העובדה שאני, ישראלי עברי, הוזמנתי לפגישה זו, ושנתבקשתי לחוות את דעתי, היתה סמל לגישה החדשה ששררה במקום. כי חכרי הקבוצה רצו בפעם הראשונה להתמודד ברצינות עם שאלה, שרוב הערבים הלאומיים משתדלים להתעלם ממנה: קיומה של ישראל במרחב.

הדיון נמשך כשש שעות. שתינו ספלוניקפה בלתי-ספורים. איני יודע אם התקיים אי-פעם דיון דומה. ברצינות העמוקה ביותר נידונו יסודות היחסים בין התנועה הלאומית העברית והתנועה הלאומית הערבית, עתיד המרחב ועתיד ערביי ישראל.

הכוונה לא היתה למצוא נוסחה שתסכר את אוזני הציבור הערבי, מסוג הכרות הנאמנות של מוכתרים מכורים ועסקני-מפלגות שכירים. הנוכחים רצו להשיג תכנון קודם כל בעצמם בצורת הדברים, לקבוע נוסח שיכול לייצג אותו בכבוד כלפי ערביי ישראל, וגם כלפי העולם הערבי, שהם רואים את עצמם כחלק בלתי-נפרד ממנו.

בשעה ארבע כבוקר שכנעו לישון, זה בצד זה, על הארץ. אודה שהיתה בלבי הרגשה של התרוממות-הרוח. כי זו הפעם הראשונה קיבלה קבוצה אחראית של ערבים לאומיים מצע ברור, הכולל השתלכות ישראל החופשית במרחב, וכינון יחסי שלום ושותפות בין שתי התנועות הלאומיות השמיות.

קבע המצע, אחרי שחזר על הכרות נאמנותם של ערביי ישראל לאומה הערבית הגדולה: ערביי ישראל יהוו גשר של שלום בין ישראל ומדינות ערב, אחרי שישראל תחזיר את זכויותיהם ותביע את נכונותה לפתור את בעית הפליטים הערבים.

הנוכחים לא יכלו, כמובן, לדעת כי בזאת חתמו כמו ידיהם על פקודת מעצרו והגלייתם. כי ברגע שקיבלו מצע העשוי לרכוש את לבו של הציבור העברי המתקדם והאחראי, הם הפכו סכנה חמורה לעצם קיום הממשל הצבאי.

עד כאן הדיווח שלי א.ו. כל מלה ממנו יכולה היתה להיכתב השבוע.

א.ו. א.ו. א.ו.

קוֹיָא יָיָי.

ערב בחירות. קבוצה גדולה של אזרחים ערביים, בעלי השקפה לאומית, מגבשת מצע כדי להקים כוח חדש וללכת לבחירות. הם מקיימים מגעים הדוקים עם יהודים. הם מסכנים את המנופול של המפלגה הקומוניסטית ברחוב הערבי ומרגיזים את השילטונות.

ואז, ברגע המכריע, יורדת היר הקשה של השילטון... לא — אין זה תיאור הרברים שקרו בשבועות האחרונים סביב הרשימה המתקדמת לשלום. זהו תיאור של מאורעות שקרו לפני 25 שנים בדיוק, ושאותם תיאור העולם הזה (1.7.59) תחת הכותרת, נקישה לילית ברלת".

אייאפשר לקרוא כיום מחדש כתבה זו, מבלי להידרם על-ידי הרמיון המפליא בין מה שקרה אז, בימי שיאו של דויד בן-גוריון, ובין מה שקורה עכשיו, תחת שילטון הליכוד. אין חדש תחת השמש, ואין הברל בין הליכוד ומפלגת-העבודה.

ב-1959 נפתחה המחלוקת הגדולה בין גמאל עבד-אל-נאצר, שליט מצרים, שהיה עד אז חביבם של הסובייטים, ובין המישטר העיראקי החדש, בהנהגת עבד-אליכרים קאסם. מוסקווה עברה לקו של תמיכה מלאה בקאסם. הערבים בישראל, שעבד-אל-נאצר היה

הכתבה מלפני 25 שנה סיפולניקפה ומזרנים על הארץ

בעיניהם גיבור לאומי, התחילו לתעב את המיפלגה הקומוניסטית, שירדה במהרה מנכסיה.

לא רק זה הקימה קבוצה של אישים ערביים גוף שנקרא "החזית הערבית". באותם הימים היה קיים עדיין המימשל הצבאי, שהיווה מעין מישטר קולוניאלי לגבי הציבור הערבי בישראל. הוא החליט לפעול, לפני שהגוף החדש יכול היה להתארגן למען הופעה בבחירות שנערכו באותה השנה.

באחד הלילות — תמיד בלילה — נקשו שוטרים חמושים על דלתות האייש הערביים, פקרו עליהם לארוז מייד את תפוציהם ולבוא עימם. האייש הובלו למקומות שונים בארץ — בית-שאן, חדרה ועוד.

שם ביקרו אותם צוותי-הסיקור של העולם הזה (או קראנו להם "חוליות כיסוי"), שחיברו את הכתבה. היא היתה, כמובן, יחידה בארץ. שום עיתון ישראלי לא התעניין או כעניינים אלה. הכל הסכימו שהשידוכית והמימשל הצבאי יודעים מה הם עושים, ולבן-גוריון היתה יד חופשית.

למי צילצלו

פעמוני האזעקה?

מי שיטרח לקרוא כיום את הכתבה הזו, יכול לחשוב שכתבה השבוע.

הנה כמה קטעים:
ערביי ישראל, המהווים כ-11% מאוכלוסית המדינה,

כיום מהווים האזרחים הערביים 17% מאוכלוסיית ישראל.
** השם הקודם של רק"ח.